

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 20. NOVEMBRA 1936.

ŠTEV. 10.

OSVAJAJOČA LJUBEZEN

Slišali ste, da je bilo rečeno: »Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika.« Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo, in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo, da boste otroci vašega očeta, ki je v nebesih.

(Mt 5, 43—45.)

»Sovražimo katolicizem, sovražimo katoličane«, je izjavil komunist Jaroslavski.

Mi katoličani pa sovražimo komunizem, a ne sovražimo komunistov.

Jaroslavski je ponovil zapoved, ki so jo dali židovski farizeji: Sovraži svojega sovražnika. To je izmalíčena zapoved sovraštvá, ki jo pozna svet, in jo — edino izmed vseh — zvesto izpolnjuje. Katoličani, katoliški dijaki pa poznamo in hočemo izpolnjevati drugačno zapoved: čudovito zapoved krščanstva: **Ljubite svoje sovražnike!**

Katoliški dijaki smo borci in se borimo proti sovražniku. Naš sovražnik je komunizem, liberalizem, moderne zmote; ne sovražimo pa njih, ki so v teh zmotah zaslepljeni in naš sovražijo. Iz vsega srca sovražimo komunizem, sovražimo liberalizem in moderne zmote; prav tako pa svoje tovariše, ki so jih te zmote zapeljale, ljubimo. So naši nasprotniki toda mi jih ljubimo in jih hočemo rešiti. Ni nam vseeno, kaj bo iz njih, čutimo, da smo zanje odgovorni.

Če bi jih videli lačne, bi jim dali jesti. Če pa so na tem, da za vse veke propadejo, je naše usmiljenje do njih toliko večje.

Ne pustimo se voditi slepi in divji strasti, ker poznamo bedo in brezsmiselnost življenja brez Boga. Po veri vemo, da je njihovo življenje pot v pogubo; vemo, če ostanejo v svojem, da bi bilo bolje zanje, da bi ne bili rojeni. Zato imamo zanje usmiljenje, dobroto, prijaznost in ljubeznivost, da jih rešimo. Komunizem dela s sovraštvom, mi delajmo z osvajajočo ljubeznijo.

Naša ljubezen naj osvaja! Naše dijaško okolje mora postati katoliško. Koliko naših tovarišev je treba za Kristusa osvojiti, koliko naših tovarišev je obrnjenih proč od Cerkve, koliko jih išče sreče v mučnih dvomih in strašni temi! Vse te naj osvoji in trdno na Cerkev in Kristusa priklene — osvajajoča krščanska ljubezen.

Samo eno se pod to ljubeznijo skrivati ne more: popušćanje in polovićarstvo. Osvajajoča ljubezen je geslo boja katoliške mladine. V tem boju pa mi dijaki ostanemo in smo dosledni, udarni in pogumni borci.

Speća cerkev

Običajno ločimo tri Cerkve: zmagoslavno, trpečo in vojskujočo se. Neki angleški škof je opozoril še na četrto, ki je — speća cerkev. Ta je breme v vojskujoći se Cerkvi, ovira, ki bojno silo vojskujoćih se slabi in razpršuje.

Kristjani, ki pripadajo tej speći Cerkvi, so za vsak boj nesposobni. Potožiti in kritizirati še znajo, češ, Kristusova Cerkev slabi, vera peša,

kaj bo, kaj bo! Pa jim zakličí, da je treba na delo, v boj za uveljavljenje katoliških načel! Takrat umolknejo, se potuhnejo, izmuznejo v ozadje, samo, da je ljubi mir, in mirno dremljejo dalje.

Taki katoličani so težko, ovirajoće breme, ki ga Petrova ladja mukoma vozi s seboj. Naj bi se zavedali, da Petrova ladja ni tovarna ladja,

ampak bojni brod, na katerem mora biti vsakdo popoln borec, poln ognja in poguma, da brez bojzani zre vsem peklenkim silam v oči in se z njimi zmagovito bori!

Mi ljubimo sv. Cerkev, Kristusovo in Petrovo ladjo. Njena usoda je naša usoda. Če ona

zmaga, tudi mi zmagujemo, če ona trpi, trpimo tudi mi. Tudi mi čutimo srdite valove, ki danes od vseh strani butajo vanjo. A ni nas strah. Hočemo biti hrabri mornarji, zvesti do konca, ki bomo s Petrovo ladjo varno pluli preko razburkanih valov in zmagovali nad vsemi sovražniki!

Anarhisti na delu

Imeli smo priliko videti v glavnem mestu Špance, ki so bežali iz domovine, ki je nesposobna za prebivanje, odkar marksisti in anarhisti sejejo najhujši nered in smrt. Zal tudi Francija ni zanje varno zavetišče. Španski anarhisti in komunisti imajo tudi tu svoje pristaše. Da laže uidejo raznim pastem, ki jim groze, morajo begunci celo na francoskih tleh iskati gostoljubnejših krajev. Od nekega duhovnika, ki je prekoračil mejo z velikimi težavami, smo zvedeli tole.

Ugodnosti na meji so prihranjene anarhistom, komunistom in njihovim zaveznikom.

Koliko duhovnikov je še ostalo v Španiji? Nekatero pokrajino, v katero se njihovo divjanje ni razširilo, imajo še duhovščino. Toda tam, kjer je divjala in še divlja besnost njih, ki so najprej udarili čez vero, kot v Kataloniji, je katoliška duhovščina skoro popolnoma izginila.

Neki minister njihove vlade je zahteval, da se zavratni umori duhovnikov in vernikov uzakonijo. Cerkve, kar jih niso požgali, naj se spreminijo v trdnjave.

Duhovniku se je po 16 dneh hoda vendar posrečilo uiti tem morilcem. Ali se je kaj vmešaval v politiko? Ne, tega se je varoval. Kakor vsi njegovi sobratje tam okoli, se je varoval, da se zaradi svojega poklica ni vmešaval v politiko.

Ali je sploh kak duhovnik zgrabil za orožje? Niti enega, pravi, ne poznam, ki bi to storil. Poznal sem sicer samo pokrajino, kjer sem bival jaz, in bližnje župnije. Toda še nikdar nisem slišal, da bi kdo to storil.

Pripovedoval je dalje: »K nam so takoj prišli komunisti, niti za dvanaajstico jih ni bilo. Poiskali so me in zahtevali, naj iz cerkve odnesem vse bogocastne predmete in izjavili, da sicer smem maševati v župnišču, a kadar grem ven, moram nositi civilno obleko. Zagotavljali so me, da je bilo to iz previdnosti in da se mi ni ničesar bati, če se bom ravnal po njihovih navodilih. Stvar sem izvršil tem laže, ker sem bil že prej obveščten, da moram previdno ravnati. Zaprli in zapečatili so cerkev in odšli. Brez dvoma duhovniki niso bili nikdar bolj upravičeni prijeti za orožje, kot tedaj. Toda tedaj še niso nastopali proti posameznikom. Nekaj dni preden so zaprl cerkve, so

prišli v vas po orožje. Vsi so jim ga mirno izročili. Nihče se ni izgovarjal, ali jih kako drugače nadlegoval. Sovrašstvo so namreč še prikrivali, le grdo so gledali.

Nekega jutra so me prišli komunisti iskat. Treba je oditi, so mi rekli, in z njimi ni mogoče debatirati. Moral sem oditi. To je bil ukaz in nasvet obenem. Vedno, kadar so tako prišli v župnijo ali sploh v naš kraj, so imeli puško na rami in hočeš nočeš si moral izvršiti njihov ukaz. To je človek moral storiti, če se je hotel izogniti hujšemu. In res so prišli takoj po mojem odhodu anarhisti. Niso mogli nič drugega, kot ugotoviti, da me ni več doma. Sklicali so veljake iz tistega kraja pred cerkvijo in jih prisilili, grozeč jim s puško, da so prinesli iz cerkve vse svete slike, kipe in napise ter jih vrgli na grmado. Oni so pa to grmado zažgali. Vse so oplenili, porušili in uničili. Najbolj pa kaže, kako so divjali proti veri, to, da se niso zadovoljili s požiganjem kipov, ampak so jih najprej razbili, nato pa treščili v ogenj. Enake obiske so imele sosedne župnije. Anarhisti so povsod enako besneli proti veri. Eden mojih sobratov iz sosesčine je — kakor jaz — srečno ubežal. Toda anarhisti so zgrabili njegovega brata in ga zastražili. Moj sobrat je slutil, da bo moral njegov brat zaradi njega umreti, se vrnil in se straži predstavil. Brata so spustili

in prijeli njega. A ga niso dolgo stražili. Padel je pod njihovimi krogli. To je bila usoda vseh, ki so jih ujeli z iznenadenjem ali z zvižajo. Tu je vzrok, da v Kataloniji ni duhovnikov.

Drznili so si celo napasti starčke. Eden od mojih sobratov, star 72 let, se je upiral in je moral dati življenje, ker ni hotel zbežati takoj, ko je bil obveščten, da prihajajo k njemu. Prišli so in ga doma iznenadili. Tedaj jim je ušel. Ko je prišla noč, se je častitljivi duhovnik vrnil. A ujel se je v past. Gotovo se ta dušni pastir ni vmešaval v politiko. In kdo drug kot anarhisti je opustošil njegovo župnijo! Slekli so ga in ga prenesli v avto. Čez nekaj časa so mu ukazali, naj izstopi, in ga zapri. Kmalu je moral zopet na tovorni voz. Ko so prišli do strmega klanca, so se izgovarjali, da je voz pretežko naložen in zopet je moral izstopiti — zadnjikrat v življenju. Spremljala sta ga dva miličnika. Najprej sta ga z noži zbadala in mu naposled prerezala vrat.

Vem samo, kaj se je zgodilo v moji sosesčini in tam, kjer sem te dni popotoval preko gora, ko sem šel čez mejo. Videl sem, kako so nekega duhovnika pohabili. Nisem povedal ničesar, česar nisem sam videl. To je pa gotovo, da v Kataloniji besnijo proti veri anarhisti, čeprav jih duhovniki niso prav nič izzivali. (Iz »La Croix«.)

Od vseh stvari je najbolj božje, da sodelujemo z Bogom za rešitev duš.
(Sv. Janez Eudes.)

Odpustiti krivico se pravi, samemu sebi ozdraviti rane svojega srca.
(Sv. Vincencij Pavelski.)

Pij XI. na Matterhornu

Ko je sv. oče sprejel v Castel Gandolfu dijake KA, je omenil tudi svojo pot na Matterhorn, ki jo je napravil natančno pred 48 leti. Skoro pol ure je govoril o naravnih lepotah, ki so se mu tedaj tako nezbrisno vtisnile v dušo.

V zvezi s tem je sv. oče rekel, naj nam bo taka pot na gore simbol človekovega življenja. Kakor daje hribolezcu pogled na naravo vedno novih moči, tako mora danes nas krepiti pogled na duhovne vrednote in višje cilje. Samo tako bomo mogli skozi zmešnjave današnjega časa.

Francoska »strokovna« borba ponehuje

Delavci v tovarni čokolade v Noisielu so se naveličali neprestanih stavk. Ustanovili so svobodno delavsko organizacijo (syndicat libre) in začeli zopet z delom. Tudi 200 delavcev tovarne v Tourcoingu ima komedij s francoskimi komunističnimi stavkami dovolj in začenja z delom.

Rusija brez cerkva

Rusko notranje ministrstvo je začelo »počasen, a gotov bojni pohod« proti veri. V l. 1937 namerava prav vse cerkve ali porušiti ali pa porabiti v druge namene.

Sovjetska aritmetika

Zadnja leta je bilo v Barceloni ustanovljenih osemdeset »nacionalnih« šol za otroke anarhističnih družin. Učni načrt teh šol je poslala Sovjetska Rusija. Madridski levičarski list »La Voz« poroča nekaj podrobnosti iz učnega načrta. Med drugim navaja sledeče aritmetične naloge, ki jih morajo učenci reševati:

»V ječo smo vrgli 50 smrdljivih buržujev; izmed teh smo jih ustrelili 15; koliko jih moramo še ustreliti?«

»Za revolucijo je treba 20.000 revolverjev. Vsak revolver stane 45 peset. Koliko peset je treba za revolucijo?«

»Peter izdelal 30 bomb; tri bombe da Janezu; koliko bomb mu še ostane?«

»Če smo aretirali 6 orožnikov, 10 politikov, 3 industrijce in 8 policistov, koliko sovražnikov delavcev smo aretirali?«

Filozofija in boljševizem

Od 1. do 12. sept. 1936 se je vršil v Genovi pod predsedstvom filozofa Orestana XI. mednarodni kongres italijanskih filozofov. Obravnavalo se je vprašanje razmerja filozofije do religije.

Že takoj v začetku je kongres soglasno in odločno nastopil proti boljševizmu kot zanikanju vere in morale ter mu napovedal neizprosno in odkrito borbo. »Italijanska filozofija

sprejema na celi črti to borbo. Boljševizem zanika vero in pravost, jemlje pravico do svobode, do življenja samega ter ruši ljubezen. Filozofija pa hoče prav danes te vrednote potrditi in obraniti.«

Kongres se je nadalje postavil za modroslovje Avguština — Anzelma — Tomaža — Dantega. Zmagala je popolnoma »katoliška struja«, kot je potožil neki užaljen nasproten filozof.

Kanadski parlament

Kanadski parlament odpira svoje seje vedno s preprosto kratko molitvijo. Senatorji in poslanci molijo to molitev izmenoma prvi teden v angleškem, drugi teden pa v francoskem jeziku.

Želimo, da bi bili dobri tisti, ki žive okrog nas, ne trudimo se pa, da bi postali tudi sami dobri.
(Sv. Avguštin.)

Viharji nad Španijo

9. Cerkve in samostani goré

Na skrivnem so ustanovili skupine, katerih naloga je bila, požigati cerkve in samostane. V nekaterih mestih so prejeli voditelji teh skupin po 300 peset, navadni delavci pa po 30 peset za svoje satansko delo.

Jutro 11. maja je prišlo. V Madridu so v neki cerkvi jezuitov še darovali sv. mašo. Nenadoma pridrvi tolpa delavcev; vrata obsujejo s kamenjem, privlečejo tramove, privaliijo sode z bencinom in petrolejem in čez pol ure sta bila cerkev in samostan vsa v plamenih. Verniki so mogli oditi skozi stranska vrata. Duhovnike in fratre so požigalci sramotili, a vendar izpustili. Povelje se je glasilo, naj se kri ne preliva. Edino predstojnika, ki je bil Najsvetejše še pravočasno rešil, so hoteli linčati. Nekaj pogumnih kongreganistov pa ga je ubranilo, tako da se je tudi on rešil. Pogorel je ves samostan. Posebno bogat je bil s cerkvenimi oblačili, ki so bila vsa uničena. Uničena je bila tudi knjižnica, obsegajoča skoraj 100.000 knjig, potem mnoge dragocene relikvije, med njimi tudi truplo svetega Frančiška Borgija.

Policija varuje požigalce

Požar je privabil kmalu nepregledno množico ljudstva. Tudi policija je prišla, toda — slično kot pri drugih takih požarih — skrbela je samo za to, da ljudje požigalcev niso motili. Gasilci so stražili le sosedne hiše.

Jezuitska tehnika

Otdod so požigalci krenili k velikim jezuitski tehniki visoki šoli. Še pred poldnem so tudi tu iz vseh oken udarili plameni. Škoda, ki jo je utrpelo poslopje samo, cenijo na najmanj 40 milijonov dinarjev; poleg tega pa je treba omeniti še številna

učila in opremo za znanstveno delo patrov, ki so deloma nenadomestljiva. Življenjsko delo marsikaterega profesorja je bilo v nekaj urah popolnoma uničeno.

Drugi samostani

V samostanu sester Božjega srca so dobile redovnice pol ure odloga, da hišo izpraznijo. Bolne sestre in eno umirajočo so tovarišice nesle na vrt. Nato so tudi ta samostan zaleteli plameni.

Zakaj bi posamič našteval, kako so požigali cerkve in samostane, tudi župne šole itd., vsa središča živahnega življenja. Stanovalci so bežali, med njimi so bili tudi redovniki iz hiš, ki jih potem niso požgali. Sestram je bilo posebno težko, da so morale hoditi v svetnih oblekah, ki so jim jih hitro prinesle prijateljske družine. Pri vsem tem trpljenju se je izkazala ljubezen. Povsod so begunce prijazno sprejeli in skrbeli zanje. Družine so imele celo za srečo, da so mogle vzeti patra, fratra ali sestro pod streho.

Nevedni in nahujskani

Ob tej priliki se je tudi pokazalo, kako je bilo ljudstvo nahujskano. Na cesti povabi delavska žena neko sestro, naj gre z njo. Spotoma vpraša sestra neznanca, kje je njen mož. »Delo ima,« se glasi odgovor. »Kje pa?« — »Oh, danes ga ima pri požiganju samostanov!« Lahko si je misliti strah sestre, da pride sedaj v hišo požigalca. Toda žena ne popusti, sestra mora z njo. Kakšno pa je njeno presenečenje: ko pride mož domov, je ves blažen, da vidi častito sestro in takoj izroči svoji ženi vso gotovino, ki jo je prejel za svoje »delo«, da pripravi slavnostno pojedino.

Slično kot s tem delavcem se je najbrž godilo tudi z marsikaterim drugim: dobri ljudje, toda nevedni in nahujskani!

V ostali Španiji

Kar se je zgodilo v Madridu, se je godilo v ostali Španiji to nedeljo 11. maja in v naslednjih dneh. Ista slika, ista slepa strast. Koliko umetnin se je pri tem izgubilo, ne more nihče preceniti. V imenu kulture in svobode je bilo uničenih vrednosti na milijone. Vlada se je tudi skrbno pazila, da ni nič poizvedovala. Vse se je prikrilo in zamolčalo. Zgorele so številne šole, tudi šole za reveže, kjer so otroke brezplačno poučevali in jim često zastojali tudi hrano in obleke. In Španiji tako manjka šol; in prav ta vlada je trdila, da hoče pospeševati prosveto, ki so jo »pod vlado klera in kralja zanemarili«, kakor vedno znova zatrjuje.

V Malagi

Posebno hudo je divjala vstaja v Malagi. Tu so razbili, opustošili ali požgali skoraj vse župne cerkve, škofijski dvorec, jezuitsko hišo in mnogo drugih samostanov. Po dobro premišljenem načrtu so tu vse cerkvene zavode, katerih ogenj bi ogrožal tudi sosedne hiše, samo izropali. Opustošenje se je začelo s tem, da je guverner sam stražnike, ki so hoteli zaustaviti naval strahopetnih požigalcev, osebno domov poslal. Nato je vsa drhal šla v duhovniških oblekah in s kelihi, monštrancami, križi in svečniki v procesiji po cestah. Na drogovičih so nosili mrtvaške glave, ki so jih izkopalni na pokopališču nekkih redovnic in s seboj so celo vlačili truplo neke redovnice, ki je bila pokopana pred nekaj dnevi; ob najgrših besedah in najostudnejših dejanjih. 24 ur je trajalo v Malagi to početje pristašev »republike veselja«.

Niti enega niso kaznovali ali nadlegovali radi teh dejanj. Nasprotno, v nekaterih krajih so od redovnikov zahtevali pristojbine zato, ker so klicali gasilce.

(Sledi.)

Kultura in barbarstvo

Nedavno je eden izmed kolovodij španskih boljševikov, Martinez Barrio, izjavil o boju v Španiji: »Dve kulturi se borita: zastarela katoliška in mlada boljševiška.«

Znano je, da je sloveči pisatelj in filozof, rektor univerze v Salamanci, Miguel de Unamuno, duhovni oče španske revolucije. Ta učenjak je svoje veliko znanje in ugled uporabljal za to, da je s svojimi idejami in svojim vplivom zastrupljal Španijo ter tako uglasil pot rdeči revoluciji. Sedaj je končno prišlo spoznanje, zelo pozno sicer. Unamuno je danes vnet pristaž belih. Posebnemu poročevalcu lista »Petit Parisien«, ki ga je vprašal, zakaj se je on, neosporavani voditelj španske leve, pridružil desničarskemu gibanju, dal tale odgovor:

»Zakaj? Zato, ker je to boj kulture proti barbarstvu. Svet preživlja težko duhovno bolezen. Jaz sem sicer zmeraj poudarjal spoštovanje idej, toda treba je res idej, če jih hočemo spoštovati. Vprašujem se, kaj vedo oni o Rusiji, ko še svoje lastne dežele ne poznajo.«

Nato je obširno govoril o grozotah komunizma. »Petit Parisien« poroča tudi, da je filozof, ki so ga dejstva revolucije končno streznila, daroval v vojno blagajno belih čet 5000 peset.

To je izjava slavljenec učenjaka o boju med kulturo in barbarstvom, onim barbarstvom, ki se ga boljševik Barrio ni sramoval nazvati z imenom »mlada boljševiška kultura«!

Za Španijo je bila nesreča, da španski katoličani v javnem življenju niso delovali enotno in smotno.
(Msgr. Bilbao, škof v Tortosi.)

Boj proti komunizmu v Južni Afriki

V Johannesburgu je letos v začetku septembra zborovala komunistična stranka. Ugotovili so, da je doslej le majhen del delavstva komunističen. Zato so sklenili, da bodo v bodoče sistematično delali, da dobe čim več delavcev. Pri agitaciji bodo pred vsem izrabili nezadovoljstvo, ki vlada med črnimi delavci.

Proti tem komunističnim nakanam so hitro nastopili katoličani s »Katoliško Afriško Unijo«. Njen glavni namen je, da organizira delavce in jih zavaruje pred boljševiškim vplivi. V gospodarskem oziru pomagajo z združnimi organizacijami, ki naj bi iztrgale ljudi iz rok oderuhov. — Po vsem svetu se dvigajo katoličani, kajti sedaj gre za res.

Roosevelt proti neveri

V nekem radijskem govoru je Roosevelt nagovoril vernike vseh veroizpovedi: »Vera in nevera si stojita nasproti. Religija je v nevarnosti. To strašno dejstvo zahteva, da si vsi med seboj podamo roke za skupno borbo.«

Kino in morala

Filmi, ki so jih vrteli po Evropi l. 1934. so med drugim prikazovali tudi

310 morilskih afer,
104 roparske napade,
74 poiskusov izsiljevanja,
43 požigov,
14 zločinskih afer,
642 goljufij velikega obsega,
881 krivih pričevanj,
110 primerov namernega težkega poškodovanja,
165 navadnih tatvin,
54 pobojev,
405 primerov zakonske nezvestobe.

Okrog 80% teh filmov prikazuje »nesrečen zakon«. 70% prikazovanih vlog odpade na vloge bolnih, abnormalnih in zločinskih narav.

Številke govora o moralni vrednosti kina! Kažejo moralno šibkost našega časa, ki pa bo v bodoče še večja, če se tendenca filma ne bo izpremenila.

Viri ameriške demokracije

Znan in priljubljen govornik pri »katoliški uri« v ameriškem radiu, dr. Paulist p. Gillis, je imel pred časom govor o »Cerkvi in demokraciji«, ki je vzbudil veliko pozornost tudi pri nekatoliških poslušalcih. Na podlagi zanesljivih dejstev je govornik ugotovil, da si je avtor proglasa za ameriško neodvisnost, Thomas Jefferson, prevzel veliko idej in stavkov od velikih jezuitskih učenjakov, španskega sholastičnega modroslovca Franca Suareza in od kardinala sv. Roberta Bellarmina S. J.

Listi kitajske KA.

Kitajska KA izdaja štiri liste: »Časopis za vzgojna vprašanja«, dvomesečnik, ki obravnava poleg vzgojnih tudi teološka, filozofska, gospodarska in socialna vprašanja; »Katoliška mladina«, mesečnik; »Katoliška akcija«, za moše, ki izhaja dvakrat na mesec in pa »Katoliška žena«, ki izhaja štirikrat na leto.

Komunistična blamaža

Za dne 11. oktobra so hoteli francoski komunisti dobesedno mobilizirati vso Alzacijo in Loreno. Po njih računu naj bi ta dan manifestiralo za boljševizem okrog 1 milijon ljudi, in sicer na 127 manifestacijskih zborovanjih. Pa so se silovito uračunali. Znano je, da sta Alzacija in Lorena odločno katoliški deželi. Čeprav so komunisti uporabili vso svojo taktiko, jim je vendar radi odločnosti katoličanov popolnoma spodletelo. Zborovanj je bilo le dvanajst, manifestantov pa komaj 12.000 (0,6% prebivalstva obeh dežel), in še izmed teh je bilo, pravijo francoski listi, največ židov in sumljivih tužcev. Da zaščiti to drhal, je

vlada ljudske fronte mobilizirala 150.000 armade in policije!

V svoji onemogli jezi je nato vodja francoskih komunistov Maurice Thorez na komunističnem shodu v Strasbourgu surovo napadel hitlerjevsko Nemčijo, kar je izzvalo v Nemčiji razjarjenost, v Franciji pa silno ogorčenje nad Thorezom kot vojnim hujskačem.

Ta neuspeh komunistov je povzročil v šegavem francoskem časopisju veliko veselosti in posmehovanja.

»Veliko članov«

V Franciji je začel organizirati žosiste duhovnik Georges Martias Guérin. Ob večerih so prihajali k njemu štirje mladi delavci in študirali žosizem. Po nekaj mescih priprave so hoteli ustvariti veliko društvo. Poiskali so lokal in povabili k predavanju mnogo svojih tovarišev. Prišlo je 70 mladih delavcev, soba je bila polna in vsi so pazljivo poslušali predavanje o belgijskih žosistih. Toda z upanjem na »veliko društvo« ni bilo nič, kajti ostalo jih je samo šest. Toda ta mala skupina je šla pogumno naprej. Ni se ustrašila ne žrtve ne bojev. Čeprav niso imeli nobenih dohodkov in podpor, so začeli izdajati list. Delali so vse sami: pisali, urejali in raznašali. Poguma jim ni vzelo ne ponočno delo ne zbadanje tovarišev v delavnicah. Vse trpljenje so zavestno darovali za rast in uspeh žosizma v Franciji. Bog je njihovo delo blagoslovil, in danes vidijo francoski katoličani v žosizmu rešitev. Kardinal Verdier je imenoval njihovo delo pravi žosistovski čudež. — Za velike stvari ni treba veliko ljudi, ampak majhnih, enotnih, navdušenih in požrtvovalnih jeder.

»Arriba, España!«

To je refren zmagovalne pesmi, ki danes doni po vsej Španiji. »Arriba, España!« »Kvišku Španija!« Tako kličejo tisti, ki jih boljševiki in njihovi prijatelji imenujejo upornike, ki so pa v resnici branilci kulture, vere in tradicije. Kardinal Gornay Tomas, nadškof v Toledu, je izjavil francoskim časnikarjem, da ima boj, ki ga vodijo bele čete, popolnoma pomen in značaj križarske vojne.

Zoper barbarstvo boljševizma se je dvignila zlasti mladina, ki se je že prej organizirala v močno udarno organizacijo »Falanga«. Zaradi zadnjih dogodkov se je ta organizacija zelo razmahnila, tako da šteje danes približno en milijon članov. Falangisti se povsod borijo v prvih vrstah, navdušeno gredo v boj pojoč svojo bojno pesem: »Arriba, España! Kvišku, Španija!«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).